

RAPIER
THIS IS NOT DEF

Jsem si říkal

ÚVODNÍK — TOMÁŠ CHALOUPECKÝ

30. července jsem si říkal, že za rok si mnoho věcí připravím dopředu. 30. srpna jsem si říkal, že sakra, vždyť to léto pomalu ještě ani nezačalo. 30. září jsem si říkal, že rok je dlouhá doba. 30. října jsem si říkal, že podzim umí být také pěkný. 30. listopadu jsem si říkal, že ne. 30. prosince jsem si říkal, že rok zas tak dlouhá doba není. 30. ledna jsem si říkal, že zima pěkná být neumí. 30. února jsem si říkal, že jsem asi úplně mimo. 30. března jsem si říkal, že už bych si měl začít připravovat ty věci. 30. dubna jsem si říkal, že aspoň některé, například úvodník. 30. května jsem si říkal, že už nic nestihnu. 30. června si říkám, že rok je zatraceně krátká doba, ale něco připravit jsem si měl, například úvodník, ale zase že léto teprve začíná a pěkné je vždy a v sokolovně je to ještě pěknější (díky, bytový designéře Bobe) a že bych ještě pár ani ne z vody uvařených znaků napsat měl. Máme omlazenou redakci, máme úplné nováčky, máme pár dobrých nápadů, máme motorest U Boba. Budeme takoví, jaké nás máte rádi, ale i mnohem lepší, budeme vstupovat do prostorů postaru i nově, budeme psát o všem, co se namane, a žádný z textů už nebude taková vynucená splácanina, jakou jste právě dočetli. Pěknou Šrámkovu Sobotku přeji. Ať si 30. července řeknete, že už se vám stýská.

P.S.: Koupit si nás můžete ve spořitelně před ranní přednáškou, v info-centru, v Motorestu u Boba, u redaktorů a především u kamelotky Emy (bílé vlasy, pivo v ruce).

Autor má pochybnosti o své intelektuální kondici.

1.7.

PROGRAM — NEDĚLE

9:00–16:00 Městské divadlo

BarCamp 2018: Kánon

Program moderuje kanón a otec dvou dětí Josef Šlerka.

10:00 Sál Spořitelny

Zahájení festivalu

Festivalový výkop za hudebního doprovodu Jiřího Šlupky Svěráka.

13:00 Šolcův statek

Poetické odpoledne

Tradiční procházka po soboteckých prostranstvích se dvěma divadelními drobníčkami.

15:00 Šolcův statek

Vernisáž: Jiří Anderle. Kresby a grafiky

Ukáže se, k jak svéráznému stylu Anderleho podnítilo působení v Černém divadle.

17:00 Kostel (vstupné: 120,- Kč)

Komorní koncert: Wihanovo kvarteto

K tanci a poslechu zahraje přední české smyčcové kvarteto.

19:30 Městské divadlo (vstupné: 120,- Kč)

Kytice (Herecké studio Švandova divadla)

Kyticí a v Kytici se člověk spojí s přírodou a pohlédne do budoucnosti.

21:00 Zahrada Šrámkova domu (vstupné: 80,- Kč)

Nokturno: Asstma

Hudebník a performer Filip Jakš si expresivně zahraje s industriálními objekty – možná.

Festivalový jídelníček

Pizzerie Maštal

Snídaně 7:30—10:00

Míchaná dějinnost s moravským polníčkem

Oběd 11:00—13:00

Polévka gulášová

- Uzená krkovice, bramborový knedlík, zelé
- Houbové rizoto

Večeře 18:00—20:00

- Hovězí vývar s játrovou rýží
- Smažený vepřový řízek, vařený brambor, kyselá uhorka
- Kuřecí směs, rýže
- Špagety Aglio olio

Vokýnko (do vyprodání zásob)

Polévka bramborová - sekyrková

Pomazánka tvarohová z Budapeště

Vláčný koláč s kokosem

Motorest u Boba (po vyprodání zásob)

Všelicos za jednotnou cenu 100 korun

BarCamp aneb Kempujeme na baru

CO BUDE — JOSEFOV SÉMIOF

Jak školní znalosti ovlivňují náš vztah ke světu a k domovině? Jací lidé se z nás stávají pod vlivem učebnic? Jak se promění obraz světa dětí, když s nimi vycestujete za hranice a necháte je v cizí zemi chodit do školy? Stěžujeme si, že mladí nečtou – nemělo by nás ale spíš trápit, co čtou? A kdo určí, co by měli číst? Jak se určí, kdo smí na gymnázium a kdo ne? A proč je věta Vraťte do osnov dílny lživá?

Otázka kánonu, osnov, kulturního vědomí a národní tradice je ve vzdělávání všudypřítomná. Jak s nimi zacházíte jako učitelé? Jak je vnímáte jako rodiče? Na tyto otázky budeme hledat odpověď během sobotického BarCampu 2018.

BarCamp 2018: Kánon

1. 7. 2018, 09–17 hodin v soboteckém Městském divadle („Solnici“)

9:00 otevíráme

10:00 uvítání Josef Šlerka: K čemu potřebujeme kánon aneb Strukturalista

10:10–10:25 Libor Martínek: Co je literární kánon a proč dochází k jeho proměnám

10:25–10:45 Jana Šindlerová: Individualizace literární výchovy na ZŠ

10:45–11:05 Stanislav Zajíček: Od babičky výprask bičem aneb To není náš Adámek!

11:05–11:25 Martina Salhiová: Využití současných bulharských pohádek ve výuce středoškolské mládeže

11:25–11:45 pauza na kafe

11:45–12:05 Libor Martínek: Problémy literárního kánonu polské literatury českého Těšínska

12:05–12:25 Petr Christov: Kanón na divadlo

12:25–12:45 Petr Fischer: Kánon100

12:45–13:05 Michal Kaderka: Svět hodnot v éře Golden Kids

13:05–14:30 oběd

14:30–15:00 Olga Kučerová: (Ne)vázané písmo

15:00–15:20 Radka Šmahelová: Alchymie učebnice – jaký podíl kánonu a inovací vede ke stravitelnému výsledku

15:20–15:40 Ctibor Jáhlo: Trojdicero

16:00–16:20 Petr Zavadil: Matemág

16:20 závěrečná debata

Autor nemá čas.

A nešumluju už?

RAPORTÁŽ — KATEŘINA MATUŠTIKOVÁ

Když vyrážíš na Šolcův statek, udělá ti radost, že po roce zase slyšíš termín sobotecké mikroklíma, i když ve stínu pak spíš lituješ, že sis nevzala mikinu. Vokýnko je ještě zavřené, tak ti nezbyvá než rovnou vyrazit za literaturou. Zase mimo čas, a jestli je v nás, tak mimo sebe, proto-

že tenhle týden do žádného kontinua nepatří. Čekají tu stejné ulice, stejné roubenky – a tady přece lidi dokážou rozlišit štípaný šindel od řezaného, to je jasné. Je ti to hluboce (široce?) jedno, ale po tom roce se to tak příjemně poslouchá, že by tě snad nenudilo, ani kdyby se ti ten rozdíl pokoušeli vysvětlit.

Stojan se pod flašinetem trochu kývá, ale mladý flašinetář (ať už měl vysvědčení jakékoli) vytrvale točí Radeckého pochod ve stejnoměrném, ke konci trochu zrychlujícím tempu. Emil Jan Beneš Hakl myslí na panáky – ty vypité i ty, co ještě přijdou. Jen aby po tom posledním nešumloval! Místy při (chvilkami monotónním) čtení naznačí, že by to uměl i líp, ale rozumět mu jde dobře a publikum se baví. Dokonce chvilku nemyslíš jen na to, že jsi zpátky v Sobotce, a opravdu posloucháš.

Po prvním textu si posluchači odsouhlasí další. Když Haklovi u jedné z vět dojde dech, vysvětluje, že člověk má psát takové věty, aby je utáhl. Napadá mě dodat, že i takové, aby neutahaly čtenáře/posluchače, a právě v tom Hakl nejlépe ukazuje své kvality. Vyprávění ve druhé osobě naznačuje určitou intimitu, ta je ale zakrývána dobře odměřeným suchým humorem a věcným podáním i velmi dramatických událostí, jako je epileptický záchvat a následná hospitalizace. Když po pár stránkách text nutně začne ztrácet na atraktivitě, autor ho oživí vtipnou rodinnou historkou.

Užíváš si tu scénu před sebou: spisovatele na zápraží s panákem v jedné ruce a papíry v druhé, flašinetáře, který v centru pozornosti moc neví, co se sebou, Šolcův statek.

Autorka tímto prohlašuje Sobotku za zahájenou.

Ceny rozumějí se bez rámu

REPORTÁŽ — CTIBOR JÁHLO

Do návštěvní knihy jsem napsal: „Krása střídá nádheru, škoda jen toho prostoru“. Už loni jsem se „soboteckého velesvátku grafik“ zúčastnil. Cituji z Raportlu: „Prostor přesycený nepřeborným množstvím děl: práce žáků (textil s keramikou na papíru), fotografie s Pohledem do minulosti Sobotecka, básnička na výtahu o výtahu a pár voskovkou kreslených Humprechtů, a to tak, že korzující sezónák všechny tyto ‚objekty‘ chápal jako jeden celek. ... Grafiky uvězněné ve skleněných rámech odrážející složité tvary zábradlí foyer a barevná podlaha s nápisy víra, naděje, láska dávaly zcela nové významy dnes již skoro 100 let starým reprodukcím.“ Letos tomu nebylo jinak. Odhlédnu-li od tohoto časového paradoxu a prohlásím-li jej za koncept jdoucí ruku v ruce s tématem letošního ročníku, máme tu událost hodnou medializace v největších evropských zpravodajských domech.

Neboť Lomožův nápad vybrat grafiky podle klíče „kdo vystavoval v květnu roku 1918 na první členské výstavě spolku „Hollar“ v Topičově salónu, tedy Sdružení českých umělců grafiků HOLLAR“, originální bezesporu je. I samotné zahájení výstavy, kdy se atriem rozezní hlas Anny Rauschové jak ve svatostánku, či nekonečná báseň Hany Kofránkové o indiánech, to vše je tak vzácné a časově bezbřehé, že z nás i v nás nezůstane zhola nic. Doslova.

Nebo si snad myslíte, že čas všechny ty suché jehly, dřevoryty, barevné akvatinty a měkké Karly Kryly, čili (až na výjimky) tisky z hloubky proměňuje? Oceňuji grafiky vystavené bez kazet a rámu. A máte mnohdy možnost vidět poznámky autorů u samotných krajů.

Autorem čas plyne.

Zhruba okolo šesté hodiny večerní jsem přijel na sobotecké vlakové nádraží. Zamířil jsem do sokolovny, kde jsem se zabydlel v raportské redakci. Ještě jsem se ani nevzpamatoval z výhodného večerního menu v hotelu Pošta pro festivalové účastníky a už jsem seděl v soboteckém Městském divadle na představení Dismanova rozhlasového dětského souboru ...*a bolelo nebe*.

45minutová koláž zahrnující 23 dětí různého věku začala jejich prologem zpod forbíny a z uličky po straně hlediště. Účinkující se vystřídali v pronášení replik a poté se přesunuli na jeviště, kde se v plném počtu pohybovali až do konce představení. Na levé straně forbíny byl po celou dobu umístěn rajský chór sestávající ze dvou mužů s několika nástroji, k nimž se během představení přidaly i některé z dětí. Úspornou scénografií tvořily kufry a deky, dobovost byla podpořena kostýmy v duchu 40. let. Ale teď několik poznámek k dramaturgii.

Představení se odehrávalo v terezínském ghettu v letech 1942–1944. Koláž byla založena na textech internovaných dětí písičích deníky, básně, články do časopisů, dopisy... Bezpochyby velmi inspirativní a intimní tvorba, která vybízí k zaujetí stanoviska. Čemu ale nerozumím, je, proč s dětmi inscenovat právě takovýto typ literatury a proč právě takovým způsobem. Co téma může dětem přinést? S tímto tématem účinkující nemohou mít vlastní zkušenost (díky bohu), čím pro ně tedy může být téma přínosem? Možná by pro starší z nich mohlo plnit osvětovou funkci, ale vzhledem k tomu, že jde o soubor s velkým věkovým rozpětím, nejsem si úplně jistý, jde-li o vhodný výběr vzhledem k těm nejmenším. Ve chvíli, kdy malá děvčátka předstupují před obecenstvo a recitují, nemohu se ubránit pocitu citového vydírání diváka. Celá událost pak působí trochu jako kalkul vedoucího, který chtěl prostřednictvím silného tématu sdělovaného samotnými dětmi docílit silného dojmu. To by divák i odpustil, kdyby měl alespoň pocit, že to vychází z dětí samotných. Můj pocit ale byl, že byla slova dětem do pusy

vložena, vše bylo nacvičené, a nebyt toho, že děti měly silné hlasové schopnosti (skvělá artikulace, frázování, hlasitost..., koneckonců jde o rozhlasový soubor), působilo by vše nadměru nemístně. Z úst účinkujících zaznívaly věty typu „To bylo fenomenální“ přes pseudomoudré „To je životní optimismus“ až po „Založíme komunu“, což působilo místy úsměvně. Mimo to, že výsledek není uvěřitelný a postrádá výraznější dopad (nedojme, a ani neurazí), vyvstává i otázka ohledně procesu tvorby. Jde o doku-divadlo, které dětem potažmo divákům něco přináší, nebo jde jen o dobře secvičenou choreografii?

Neupírám váhu textům, které byly v koncentračních táborech napsány. Dokonce ani nikomu neupírám možnost tyto texty inscenovat. Jen bych rád věděl, proč se tomu tak děje. Myslím, že ve chvíli, kdy bychom koukali na děti (na DĚTI, a ne na nástroje interpretace), které se vši dětskostí čelí svým těžkým osudům, prožívají zamilování vzdor okolnostem, chtějí si hrát, zkrátka jsou samy do tématu angažované, mohla by být výpověď velmi silná. Místo toho však vidíme statické obrazy, záda účinkujících při fotbalovém zápasu (proč?), zmatečnou taneční choreografii, rozdělené repliky a často bohužel i znuděné obličejové výrazy, kteří zrovna „nejsou na řadě“. Přestože děti byly velmi šikovné, celé to tak trochu uvízlo na povrchu. Nezachránily to ani písničky, které však, nutno podotknout, ladily perfektně.

(*v původním jazyce „Nedá se nic dělat“ – pozn. red.)

Autor věří v divadlo.

My jsme na to zvyklý

ROZHOVOR — ONDŘEJ CHALOUPECKÝ

Divadelní scénu Šrámkovy Sobotky otevřel Dismanův dětský rozhlasový soubor. Příznačně. Kdo má v sobě víc nevyplýtvaného času než děti? Tři z mladistvých herců přišli mezi zkouškou a večerním představením a chvíli jsme si povídali.

Jak se hraje něco tak specifického jako zdramatizovaný deníky terezínské dětí?

Alžběta Volhejnová: My jsme už něco podobného hráli, operu *Brundibár*, kterou napsal Hans Krása a hrály jí přímo terezínské děti. Takže jsme s tím tématem už dlouho poměrně dobře seznámený.

Matěj Převrátil: *...a bolelo nebe* jsme připravovali dlouho dopředu, půl roku jsme se seznamovali s postavami, který jsme hráli. Od té doby uběhlo už pár let a vystřídalo se hodně herců, takže se s tím tématem sžíváme vlastně pořád.

Hezky se vám podařilo ukázat, jak se lidi i v těch nejhorších podmínkách snaží žít normálně. Ta situace je pro nás těžko představitelná.

Jan Koller: My si o tom můžeme třeba přečíst, ale doopravdy se vcítit asi nejde. My jsme přijeli do Sobotky a hned jsme šli na oběd. A pak mezi zkouškou a samotným představením byla večere a dezert. Takže hraju terezínské dítě a jsem skoro přejedený.

Jaké máte na *...a bolelo nebe* ohlasy?

JK: Třeba ve Svitavách na Dětské scéně jsme v recenzi ve festivalovejchch novinách neměli úplně nejlepší odezvu. Ale že bysme si to brali nějak špatně, to ne. Každý si sám přebíral, co pro příště zlepšit. Sami jsme si řekli, že se to představení úplně nepovedlo.

AV: Tam nás vyloženě poslali do háje s tím, že to bylo moc dlouhý. Tři čtvrtě hodiny... Přitom to bylo večerní představení, a ne nějaká pohádka v deset dopoledne. Kdyby byla hra kratší o dvacet minut, to podstatný by se asi vytratilo.

JK: Původně to mělo být představení s přestávkou, jenže to nešlo udělat. Ve hře není místo, kde by šla pauza udělat, aby dávala smysl, tak z toho nakonec sešlo.

Co je hlavní sdělení ...a bolelo nebe?

MP: Přesně to, co jsi říkal. Ty děti nevěděly, že jdou přímo na smrt, ale věděly, že situace není dobrá. Mohly by se tím nechat ničít, ale ony se snažily žít relativně normálně.

AV: My, jako holky, ve hře vlastně ani tak moc nevystupujeme, nic moc se u nás neděje. Jenže my musíme vypadat přirozeně. Hýbat se, povídat si, ať nejsme jak mrtvoly. Za ty dva tři roky, co se představení hraje, jsme to už poměrně vypilovaly.

JK: To představení je výjimečný tím, že mezi náma upevňuje vztahy. Co se týče hraní. Musíme vypadat přirozeně, ať je to uvěřitelný v souvislosti s tím těžkým tématem.

Hráli jste Brundibára a teď' ...a nebe bolelo, nemáte chuť si s dismaňákem nastudovat něco odlehčenějšího?

AV: Na to máme asi jiný soubory.

MP: No teď' budeme zkoušet hru *Všehokniha* o domácím násilí.

JK: Jak jednou řekl Matyáš Hlaváček na nějaký diskuzi – my jsme na to zvyklý.

Autorovi bude huř.

Sebevražda? Dnes ne.

RECENZE — MARIE FERYNA

Každý, kdo mě trochu zná, ví, že mým oblíbeným žánrem pro poslech hudby v pozdních večerních a ranných nočních hodinách je jakákoli hudba, která poskytuje prostor pro kontemplaci před hraničními psychickými stavy a procesy. Není tak překvapením, že mezi mými nejvyhledávanějšími výrazy na Googlu patří „suicidal black metal“ či „dark pop“. Mrzí mě ovšem, že v případě Aran Epochal a Leto se můj pravidelný výlet do těchto hudebních končin nekonal.

Prvně jmenovaný dle mého názoru výrazně doplatil na prostředí. Pokud jde o jeho basový vokál a minimalistickou basovou kytaru, doprovázenou programovanými bubny a jinými zvuky (jako např. slovenský part), není mu co vytknout. Bohužel v případě, kdy dotyčný vystupuje ještě za světla a hraje publiku, které spíše posedává a pomalu ucucává nebývalé levnou podkováňskou desítku, se o úspěchu (navzdory potlesku) nedá mluvit. Mnohem lépe by mu sedl prostor uzavřený, s publikem, které s úctou mlčky naslouchá. I kvůli tomu, i kvůli prostoru, který one man show, jež na pódiu probíhala, spíše škodil, jeho koncert nutně nemohl být tak dobrý, jako obvykle bývá. Navzdory silnému potlesku se tak koncert projektu Aran Epochal stal spíše nesmělým začátkem hudební linie festivalu – a minimálně já doufám, že se v případě dalších vystupujících stane zkušeně zasazeným programovým prvkem.

U dalších vystupujících, tj. brněnského dua Leto, situace bohužel nebyla jiná. Poslechneme-li si jejich album *Zbytky ozářených ploch*, vstupujeme na místo, kde se koncert koná, s očekáváním, že uslyšíme introvert-

ní, avšak drásavý alternativní pop. Co se ovšem týče úvodního koncertu dvaasedesátého ročníku Šrámkovy Sobotky, divák se dočkal pouze zvuku staženého na poklidný, nerušivý hudební podtext, v němž naléhavé texty zpěvačky Palmy poněkud zanikaly – a tak i básnická miniatura Past mohla zaniknout. Při letmém pohledu do publika stojícího mezi stánem a pódiem se nikdo výrazněji nepohyboval, pomíneme-li kotěcí dílnu na exkurzi do světa dospělých či čím dál veselejších návštěvníků a návštěvnic festivalu.

Nechci být pokryteckou recenzentkou, tedy přiznám, že z koncertu kapely Leto jsem odešla ještě před jeho koncem. Bohužel, co do zvuku, který byl sice takřka dokonale vyladěný, ovšem co do přiblížení se studiovému zvuku nemohl uspět. Ani v nejmenším nejsem z těch, kteří by vyžadovali na notu přesné hraní, ba naopak. Na zahajovacím koncertu Šrámkovy Sobotky chyběla zvuku vystupujících drzost, s níž se obvykle prezentují – má výtka tak nemíří na jejich adresu, nýbrž na adresu jinak skvělých zvukařů. Alternativní folk a indie pop je tak trochu punk, nemusel by se tedy vyznačovat onou sterilitou, jež provázela úvodní večer festivalu.

Autorka vyznává Kübler-Ross model.

Část první

POVÍDKA NA POKRAČOVÁNÍ — KOLEKTIV

Odhodila zbytek cigarety do kanálu a rozhlédla se kolem sebe. Vylidněná, tichá ulice, i okolní domy se zdály být po věky opuštěnými. Přitom ještě před hodinou se její okolí hemžilo hrajícími si dětmi, otci rodin, kteří na zahradách a příjezdových cestách pečovali o svá úzkostně strážena auta, a matky, jež tuto iluzi dokonalé americké rodiny dotvářely čerstvým jahodovým koláčem, který právě chladnul na kuchyňské lince. A přesto zde panovalo absolutní ticho. Jako by na světě zůstala jediná.

Již po tři staletí brázdil vesmírnou prázdnotu hvězdný křižník Gorgonzola. Palubní počítač spřádal své algoritmy, většina posádky předstírala klidný spánek, koridory i můstky zdály se zoufale nevyužité. Jen kapitán Myšák stál ve své kajutě a nepředstíral nic. Na Zemi byly den a noc pojmy. Věčná tma však rozdíl setřela, a tak dobu spánku a dobu bdění určovaly jen atomové hodiny ukryté v jádru lodi. Jak a komu? Proč a za jakým účelem? Spíme, když spát máme? Spíme, když se to někomu hodí? Pochyboval. A k čemu falešný spánek? Raději věčná únava než náhražka čehokoliv. A tak nespál. Již po tři staletí kapitán Myšák nezamhouřil oka. A když se jeho posádka uložila k odpočinku, vydal se do ztichlých chodeb, kradl se kolem zdí dormitářů, plánoval. Jeho mysl počal ovládat úmysl.

Cela pro ni byla zbytečně dobře zabezpečená – byla přece postavená pro ně, lidem by stačily kvalitní mříže. Přišel chvíli poté, co dojedla snídani, jako každý den, stál těsně u skla s nečitelným kovovým obličejem. Děsilo ji, že nemůže sledovat jeho oči, nebo jakékoli rysy tváře, které by snad prozrazovaly něco z jeho úmyslů.

„Dneska bych si chtěl povídat o čase,“ začal. Měl překvapivě lidský hlas. Equalitariáni v posledních měsících před začátkem konfliktu napsali

řadu článků o tom, že roboti si sami zvolili, aby každý z nich měl jedinečný lidský hlas, a že to jasně ukazuje, jak jsou podobní svému stvořiteli. To teď opravdu ocenila.

„Víš, mně nezáleží na tom, že se mnou nemluvíš,“ řekl a ona snad v tom hlase zaslechla pobavení. „Ty máš před sebou třeba 80 let života, 100, když budu optimistický. Jak dlouho bude trvat, než se začneš bát smrti? Já mám času dost.“

Autoři budou pokračovat příště.

Děkujem a přijdem!

62 SLOV — KATEŘINA MATUŠTÍKOVÁ

Protože na kritiku jsme si vždycky čas našli, musím tentokrát napsat taky pochvalu. Letošní menu v Maštali s nabídkou bezmasých jídel je prostě pastva pro oči. V polívkách sice stále vévodí osvědčený hovězí a drůbeží vývar, ale v druhé polovině týdne zelenina zvítězí i na tomto poli. Moc

si vážím tohoto revolučního převratu v dějinách soboteckého stravování a ráda přijdu doplnit síly.

Autorka jde zítra na houbové rizoto.

Z žádosti o grant

62 SLOV — ŽADATEL

Od roku 1999 vycházel během konání festivalu zpravodaj *Splav!*, po výraznější proměně ve vedení festivalu i v redakci zpravodaje, což vedlo k rozhodnutí změnit název časopisu ze *Splav!* na *Raport!*, postupem let došlo k proměně redakčního chápání samotného zpravodaje, avantgardu začala postupně nahrazovat spíše angažovanost, proměna názvu tak reflektuje i změnu chápání poetiky a názorového ukotvení listu.

Je to tak? Však uvidíte.

Autor je neznámý

NBSP

MANIFEST — <P>, </P>

0*

0.0 Zkratka NBSP označuje tzv. non-breaking space, tedy nedělitelnou mezeru.

0.1 Tím je míněna mezera užívaná v textových a jiných editorech, aby program svévolně nezalamoval text čistě na základě pouhé „jednoduché“ mezery mezi dvěma slovy.

1

1.0 Akční skupinu NBSP tvoří perfomeři <p> a </p>.

1.1 Přítomnost NBSP, <p> či </p> nelze odhadnout, vystopovat ani usměrnit.

1.2 NBSP je tam, kde nic není.

1.3 NBSP spojuje pořady, místa i časy.

1.4 NBSP nepatří do programu festivalu.

1.5 <p>.

1.6 </p>.

2

2.0 Šrámkovu Sobotku vnímáme jako nekonečnou performance.

2.1 Naším médiem je vše, co na festivalu vidíte, uvidíte a uslyšíte.

2.2 Každý den.

3

3.0 L'art est mort.

3.1 VIVE NBSP!

3.2 Kdyby Šrámek žil v roce 2018,

3.3 byl by conceptualistou!

*

„...nemá smyslu otřásat metafyzikou, aniž bychom používali metafyzických pojmů; nemáme k dispozici žádnou řeč – žádnou syntaxi a žádný slovník – jež by byla cizí těmto dějinám; nemůžeme pronést jedinou destruktivní výpověď, která by se již nemusela připodobnit formě, logice a implicitním postulátům, právě toho, co chtěla popírat.“ (Derrida)

Autoři si dají na čas.

Literární Motocest u Boba

REKLAMA — FRANTIŠEK TALÍŘ

Nerad bych se tu s Vokýnkem či Kafé herkou s krtečkem přetahoval o klientelu, ale vězte, že jakmile všechny vaše oblíbené podniky na Zahradě Šrámkova domu či v přilehlém okolí zavřou, můžete si odskočit na šláftruňk do literárního Motocestu u Boba sídlícího letos poprvé v místní sokolovně. Ceny má Bob jednotné – „za stovečku“ – a ochutnati můžete vždy jen jeden nápoj, který vám vybere Bob. V nadílce má například fíkovici z Tunisu, plavčíka ze Žatce, různé druhy ukrajinských vodek, whisek i anglických ginů. Pospěšte si, Bob si svůj Motocest otevřel v redakci Report!u a zásoby se razantně tenčí! Pokud nevíte, kdo je Bob, vězte, že není třeba znáti Boba a Bob je zde na Sobotce jediný, kdo má vaši hladinku pod kontrolou! K tanci a poslechu hraje až na výjimky Petra Janů, pátý element československého popu 80. let v úpravě od diskžokeje Boblomova. Připomínám, že pršet bude ve středu a že ve čtvrtek je diskotéka s hořícím krtkem. Motocest otevírá a zavírá vždy, když svítá o něco dřív...

Autor má čas v piči.

Vtipy – tipy – triky

BARBORA RADÍ — ONDŘEJ B. VINSŠ

Po zhlédnutí falešných a lživých reportáží o vizionářském centru Aktip se redakce časopisu rozhodla zavést tuto občasnou rubriku, ve které budeme čtenáře seznamovat s nejnovějšími trendy z oblasti léčitelství, harmonizace siločar a síly pozitivního myšlení. Odborným garantem naší poradny se stal pan Mgr. et Mgr. Bolemír Koleno, absolvent prestižního soukromého Inštitútu astrálnych ved v Bratislavě.

V úvodním díle se podíváme na škodlivý mýtus o tom, že je třeba nechat se očkovat. Tento výmysl prolhané farmaceutické lobby přitom slouží jako nástroj novodobého zotročování našich životů! Již naši předci, hrdí a mírumilovní Slované, věděli, že jako nejlepší nástroj prevence nemocí slouží poctivá práce, dostatek česneku a pobyt na čerstvém vzduchu. V souladu s výzkumy ruských vědců (o kterých prolhaná veřejnoprávní média mlčí!!!) se ukazuje, že chceme-li naši imunitu přece jen posílit, bohatě postačí umíchat sobě lektvar z jednoho dílu octa, dvou dílů kořene dubu a nehašeného vápna. Tento elixír životní síly aplikujeme jednou za měsíc v malé dávce. A jak dodává Mgr. et Mgr. Koleno: „Takýto liek aj skvelo chutí!“

Ale nezapomeňte, většinu našich problémů vyřeší čas.

Autor je fanouškem bytí i času.

Lorem ipsum

VATA — MARCUS TULLIUS CICERO

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Donec imperdiet felis sed lobortis tempus. Pellentesque in dapibus dui, quis cursus elit. Fusce nec suscipit eros. Vestibulum sed dui at massa aliquam viverra nec nec enim. Fusce non tempor sapien, eget placerat massa. Morbi a fringilla augue. Pellentesque habitant morbi tristique senectus et netus et malesuada fames ac turpis egestas. Integer vestibulum, risus eu elementum efficitur, urna purus varius lectus, eget elementum nibh lectus sit amet nisl. Quisque euismod magna id ante molestie pharetra. Morbi a lectus vel neque dapibus lacinia a tincidunt erat. Donec porta laoreet lectus, at sodales eros egestas pulvinar. Phasellus eu neque eu nisl luctus accumsan.

Etiam nec dignissim neque. Aliquam venenatis dui nec dictum vulputate. Sed et metus lorem. In id mollis velit. Nullam fermentum tempus quam non feugiat. Vivamus ligula nunc, faucibus ut eleifend quis, euismod vel metus. Suspendisse neque justo, condimentum nec varius et, scelerisque quis magna. Fusce in molestie jelito nisi. Curabitur augue elit, interdum convallis felis non, maximus egestas elit. Suspendisse semper eget metus in vestibulum. Ut condimentum, neque et vehicula tempor, leo nulla venenatis lacus, pellentesque pretium velit tellus a diam. Donec maximus pellentesque ornare. Aliquam nec elementum est. Sed sollicitudin imperdiet mauris, ut porta dolor. Suspendisse semper felis vel dapibus pulvinar. Donec et mattis nulla.

Cras magna ante, dignissim in ullamcorper ac, pretium vitae enim. Donec faucibus ornare egestas. Maecenas ac justo est. Cras auctor convallis urna, vel hendrerit quam pretium prdel ac. Phasellus auctor purus a nibh feugiat tincidunt. Sed accumsan eget orci at placerat. Nunc posuere tempus ligula, quis vehicula nulla lobortis a. Morbi id congue nulla. Cras non velit eget dolor commodo vulputate ultrices sit amet metus. Phasellus euismod finibus risus, eu egestas nisi tempor sed.

Praesent a dignissim arcu. Donec mauris nunc, elementum sed massa eu, scelerisque faucibus enim. Class aptent taciti sociosqu ad litora torquent per conubia nostra, per inceptos himenaeos. Suspendisse ut vestibulum orci. Morbi bibendum ipsum vel magna varius pharetra. Donec posuere augue laoreet ante vehicula, et tincidunt sapien tempus. Quisque feugiat, tortor eu facilisis finibus, libero arcu aliquet erat,

non dictum dolor massa sed sem. Sed sodales egestas nunc non iaculis. Mauris faucibus sem ac tellus scelerisque congue. Fusce tincidunt, ante eu molestie lacinia, mauris dui cursus enim, non blbeček efficitur turpis massa in eros.

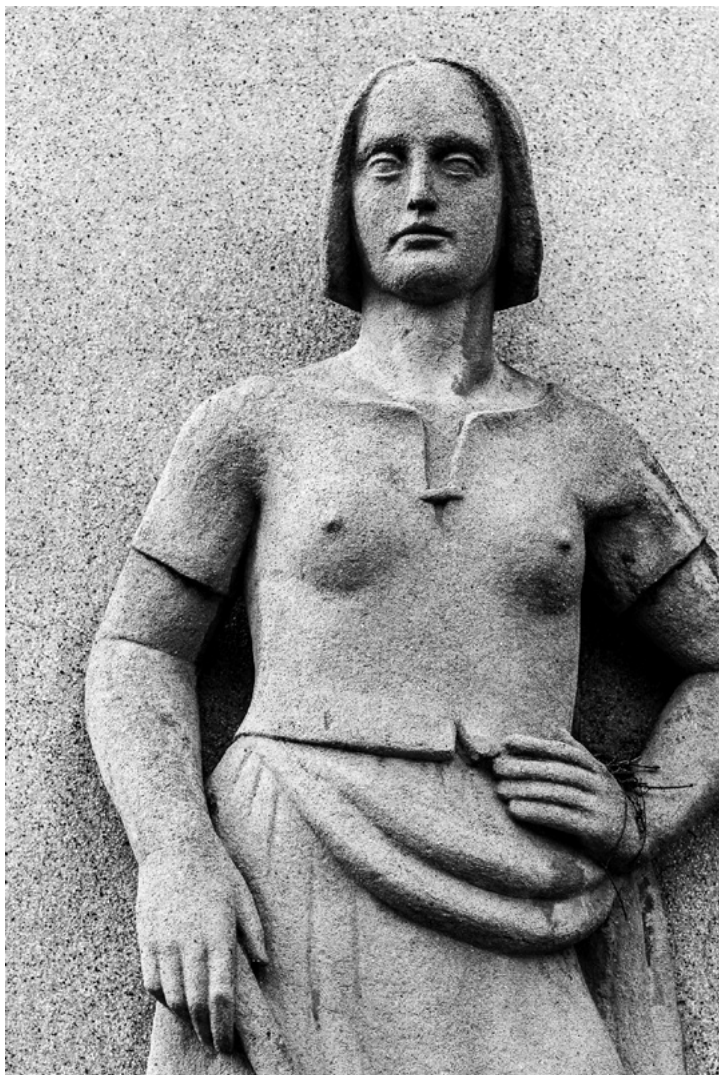
Cras placerat urna et ligula scelerisque cursus. Cras aliquet dolor lacus, sit amet consectetur sapien cursus sed. Suspendisse pharetra orci sed cursus lobortis. Integer lacinia aliquet lacus at tincidunt. In eu augue vitae mi sodales vulputate. Curabitur volovina facilisis arcu vel massa ultricies bibendum. Vestibulum egestas arcu ut convallis maximus. Vestibulum scelerisque scelerisque fermentum. Sed in placerat erat, in maximus neque. Proin quis augue non leo laoreet tincidunt. Proin tristique, arcu iaculis varius ullamcorper, massa turpis lacinia ligula, in tristique tellus odio nec quam. Quisque eget turpis non nulla pretium porttitor. Suspendisse molestie pharetra mauris nec iaculis. Curabitur ut ante posuere, vestibulum libero sed, fringilla purus.

Mauris sit amet dignissim libero, nec vestibulum ante. Duis condimentum dignissim sapien, tempus elementum ligula fermentum eu. Sed a justo pellentesque, posuere purus nec, mollis libero. In hac habitasse platea dictumst. Sed ultrices arcu est, vel tincidunt orci volutpat eu. Ut efficitur ante lacus, vitae venenatis felis vestibulum at. Curabitur bibendum purus quis nulla pellentesque semper. Nulla vestibulum molestie ligula ac massa tempor, non porttitor lacus efficitur. Mauris non dictum risus. Duis egestas ultricies neque eu iaculis. Morbi id eros at dui imperdiet fermentum vel eget tellus. Aliquam quis auctor velit. In felis diam, pulvinar et rutrum vel, laoreet eu eros. Vivamus consectetur feugiat mi, non semper augue finibus id.

Donec nec justo at lectus congue faucibus. Aenean a elementum metus. Quisque dignissim dui eu dapibus volutpat. Phasellus eleifend tempor quam, eu maximus sapien pharetra ac. Nulla blandit quam tellus. Maecenas lectus metus, lacinia at nisl non, suscipit tincidunt lacus. Lorem ipsum dolor sit amet, kravina consectetur kéž kdyby zapršelo adipiscing elit. Morbi sem ex, pellentesque vel ante pulvinar, aliquet ullamcorper est. Suspendisse egestas finibus orci eget aliquam. Sed in tincidunt ipsum. Aenean eget tellus a nulla consectetur luctus. Suspendisse laoreet nibh eleifend luctus finibus. Suspendisse condimentum egestas porttitor.

Nullam nec elit aliquam nulla venenatis rutrum. Nulla facilisi. Duis elementum, massa nec mattis pretium, dui massa porttitor ligula, id tristique justo enim ac dui. Pellentesque vitae consequat quam. Aliquam tristique, leo eget iaculis porttitor, nisi turpis aliquam ex, at vestibulum ex tellus vulputate dui. Vivamus justo mauris, consectetur ac lorem a, consectetur efficitur risus. Quisque aliquam mattis vulputate. Aenean est arcu, vehicula quis sollicitudin ut, tristique vel ligula. Nulla ullamcorper ligula diam, et laoreet ligula convallis eu. Suspendisse nunc nisl, lacinia nec fermentum ut, tempor a lacus. Aenean sed magna sit amet nisl tempus pellentesque non vel risus.

Aenean quam risus, euismod a nibh sit amet, tristique maximus magna. Fusce a turpis ut purus vehicula mollis. Integer luctus nunc at nisl dignissim lobortis. Ut vitae semper ex, vel vulputate felis. In hendrerit sem quis arcu fermentum sollicitudin nec a nibh. Fusce eu leo lobortis, suscipit urna a, facilisis urna. Nam eleifend sed magna vitae elementum. Nunc eleifend ex eget augue varius porttitor. Maecenas tortor diam, convallis nec nulla at, tristique pellentesque libero. Donec suscipit vel quam nec ultrices. Fusce elementum, leo at fermentum consectetur, arcu mi sollicitudin sapien, pharetra varius augue quam sed nibh. Pellentesque pulvinar aliquet nulla, non commodo mi congue eget. Pellentesque non tortor sagittis eros tincidunt gravida. Mauris quis ex tortor.

Autor byl římský řečník, republikánský politik, filosof a spisovatel. Z jeho díla De finibus bonorum et malorum (O nejvyšším dobru a zlu) pochází text, který pod názvem lorem ipsum nebo též Lipsum užívají grafici tradičně jako výplň čili „vatu“. Pochází z kapitoly 1.10.32 a 33, kde se objevuje věta Neque porro quisquam est qui dolorem ipsum quia dolor sit amet, consectetur, adipisci velit. (Překlad: „Nikdo nemiluje bolest samu, nevyhledává ji, ani nechce získat, jednoduše proto, že je to bolest...“). Používá se již od 16. století.

Redakce se představuje

KDO VÁM PÍŠE? — REDAKCE

Tomáš Chaloupecký

Vždy si udělá čas na spravedlivé rozhořčení. Čas nemá na uklidnění.

Ondřej B. Vinš

Vždy si udělá čas na pohlazení pejska. Nemá čas na kočky.

Ondřej Chaloupecký

Vždy si udělá. Čas nemá.

Martina Rybová

Ryby se časem sžírají.

Jana Plavec

Vždy si udělá čas na slimáka. Na hlemýždě ale, podle vlastních slov, čas nemá.

Jan Henyš

Vždy si udělá čas na nemoc. Nikdy nemá čas na uzdravení.

Eva Soukeníková

Vždy si udělá čas na opisování. Nemá čas na psaní.

Matěj Senft

Vždy si udělá čas na pozdní příjezd. Nemá čas přijet včas.

Marie Feryna

Kam jsme se to podělí?

Tomáš Blatný

Vždy si udělá čas na legrandu a srágorky. Nikdy nemá čas na Jiráskova a Němcovou.

Šárka Kadavá

Vždy si udělá čas.

Ema Kouřilová

Vždy si udělá čas na párek v rohlíku. Nikdy nemá čas na rohlík bez párku.

Lucie Vondrysová

Nikdy nemá čas.

Kateřina Matušíková

Vždy si udělá čas napsat medailonek a nemá čas na

Viktor Hnátek

Si udělá čas načas a nemá čas na změnu času.

Horoskop

Beran (21. 3. – 20. 4.)

U Vokýnka vás potká devatero piv, desáté bída.

Býk (21. 4. – 21. 5.)

Na zahájení nejít, sedm dní neštěstí mít.

Blíženci (22. 5. – 21. 6.)

Navštivte Šolcův statek. Dozvíte se o rozdílu mezi řezaným a štípaným šindelem.

Rak (22. 6. – 22. 7.)

Vyhňte se drobnému šterku. Rád vám zaleze do bot – a vyklepat jde těžce.

Lev (23. 7. – 22. 8.)

Mimo jiné i produkty pro péči o vlasy naleznete ve večerce směrem vlevo od Šrámkova domu, která má otevřeno každý den až do 22 hod.

Panna (23. 8. – 22. 9.)

...už dlouho nebudete.

Váhy (23. 9. – 23. 10.)

Dnes pořádně zvažte, jestli chcete den začít pivem, víte, jak to dopadlo minule.

Štír (24. 10. – 22. 11.)

Tak dlouho se chodí s kelímkem pro pivo, až se soudnost utrhne.

Střelec (23. 11. – 21. 12.)

Vaše životní láska bude lelkovat ve čtvrt na šest v sakristii kostela.

Kozoroh (23. 12. – 20. 2.)

Dnes si možná budete muset připustit, že nejste jednorožci.

Vodnář (21. 1. – 20. 2.)

Dnes dávejte pozor na podvodníky.

Ryby (21. 2. – 20. 3.)

Během BarCampu se možná trochu zapotíte, koupání ale prozatím nedoporučujeme.

RYZE AVANTGARDNÍ PRAVIDELNÁ OBČAS RÝPAVÁ TISKOVINA! ČÍSLO PRVNÍ 20. ROČNÍK 1. 7. 2018

Redakce: Tomáš Blatný, Marie Feryna, Bohdan Heblík, Jan Henyš, Ondřej Chaloupecký, Tomáš Chaloupecký, Šárka Kadavá, Ema Kouřilová, Kateřina Matuščíková, Jana Plavec, Martina Rybová, Matěj Senft, Eva Soukeníková, Ondřej B. Vinš, Lucie Vondrysová
Všechny fotografie tohoto obštasníku s láskou fotografuje © Jana Plavec.
Vychází v Sobotce během 62. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka, od 1. do 7. 7. 2018.
Cena 15 Kč.

Vydává spolek SPLAV!,
U Studánky 5, 170 00 Praha 7,
IČ 26674122. MK ČR E 15812

Časopis *Raport!* vychází za finanční podpory Státního fondu kultury.
raport.redakce@gmail.com

CC BY-NC-ND 4.0